

Čo mi East Point dal a čo vzal

V letnom vojenskom tábore East Point som bol tri krát, momentálne držím hodnosť major. Pre svoj vek pôjdem najbližšie leto do East Pointu zrejme posledný raz. Po troch rokoch nastala chvíľa zhodnotiť vlastné pôsobenie v tomto mimoriadnom tábore a hlavne mimoriadnom kolektíve. Čo mi East Point dal a čo vzal.

Všetko sa to začalo na jar 2009. Mal som 15 rokov, začal som so športom, zlepšoval si kondíciu, čítal knihy o vojenskej výzbroji, výstroji a histórii, až na ten vek sa odvtedy veľa nezmenilo. Môj otec mi často rozprával o jeho prezenčnej službe a aj ako je rád, že ja na žiadnu vojnu ísť nemusím. Ja som túžil dokázať mu, že to zvládnem. Do Googlu som napísal „vojenský tábor“ a netrvalo dlho, kým som sa rozhodol, čo budem najbližšie leto robiť. Čas do začiatku leta bol však ešte dlhý a šiel strašne pomaly. V júni som začal mať troška obavy, či to zvládnem, spolužiaci mi tiež vraveli, že som blázon, no napokon som do tábora nastúpil. Auto s rodičmi zmizlo z dohľadu, zanikol ruch motora, ostali len hlasné pokyny inštruktorov. Kto tam bol, vie, o čom hovorím. V tom momente som pochopil, že sa to skutočne začalo, že už niet cesty späť.

Môj prvý East Point bola obrovská výzva. Už som zažil veľa letných táborov, byť týždeň alebo dva bez rodičov nebola pre mňa vôbec novinka, ale nový bol prístup k fyzickej aktivite. Skutočne som dostal dosť dobre do tela, čo však vôbec nie je zlé. Hoci som už vtedy hrával tenis a posiloval, ale, ako by som to povedal, veľmi som sa nepretrhol. Na East Pointe som zistil, čo všetko dokážem, na čo všetko mám, že keď človek vraví, že nevládze, ide tak možno na slabých šesťdesiat percent, zistil som, kde až sú moje limity. Odvtedy zaobchádzam so svojím telom inak. Pravidelne cvičím, behám, hrám tenis, som oveľa súťaživejší, aktívnejší, telesná výchova už nie je otrava ale radosť. East Point ma síce naučil dostať sa cez množstvo prekážok, no hlavne mi ukázal, ako zdolať tú najťažšiu, ako sa dostať nie cez „opičiu dráhu“ alebo riek, ale ako sa dostať cez samého seba.

Okrem toho som sa stal členom výnimočnej skupiny. V Shakespearovej hre Henrich V. tento anglický kráľ hovorí: *„Od dnes až do skonania sveta bude sa na nás spomínať, na nás, bratstvo neohrozených, lebo každý, kto tu dnes so mnou prelieval krv, bude navždy mojim bratom.“* V East Pointe sa krv neprelieva, ale neľahké situácie, keď družstvo stojí pred prekážkou, keď tímový duch prechádza náročnou skúškou, keď sa zisťuje, kto ako hlboko dokáže siahnuť, pokiaľ dokážeme držať ako jeden muž, vytvárajú výnimočné mocné puto, ktoré netrvá len do konca tábora ale navždy. Neexistuje, že by som šiel do Bratislavy, Liptovského Mikuláša, či Košíc bez toho, aby som sa stretol s svojimi „spolubojovníkmi“, bratmi a sestrami s ktorými som „potil krv“, o ktorých viem, že keď dojde na lámanie chleba, nenechajú ma „v štychu“. Mám skvelých kamarátov aj mimo East Point, ale tento tábor dáva kamarátstvu iný, hlbší zmysel.

Nemenej dôležité sú vedomosti a skúsenosti, ktoré som v East Pointe získal. Hoci mnohí moji kamaráti sa smejú pri pomyslení, ako si na niekoľkodňovej túre suším ponožky na krku, či ako s balíkom z celty prekonávam vodný tok, často sa však smežeme spolu. Na školských výletoch chodievame na túry do neďalekých Nízkyh Tatier a ráno nemôžem prehliadnúť tie ich ironické úškľabky, keď zbadajú, ako som

obutý a čo všetko mám zbalené. Ja sa tiež rád zasmejem, prečo nie, na ich teniskách, „čínach“, sandáloch, keď došnúrujem kanady a idem s nimi na sedemhodinovú túru horským terénom. Pevná obuv a hrubé ponožky. Bez nich do East Pointu ani nechodte! Veľmi dobre uplatniteľná je aj lekcia prvej pomoci. Hoci najťažšie zákroky, s ktorými dúfam, že sa v živote stretnem, sú prelepenie otlakov mojich kamarátov leukoplastom kdesi na lúke kvôli ich nevhodnej obuvi, jeden nikdy nevie. O život nám môže ísť v ktorýkoľvek deň.

Nech sa už veteráni vyjadrujú o East Pointe ako o ťažkej vojne, stále je to detský letný tabor orientovaný na zážitky. Osobne sa po každom jednotýždňovom turnuse cítim, akoby som prežil najmenej mesiac. Neodnášam si odtiaľ len svoju hodnosť či diplom. Zakaždým som obohatený o nádherné spomienky a vzrušujúce zážitky. Vždy sa ma zmocňuje taký zvláštny pocit, keď pri ohni rozprávam príhody z tábora. Nezainteresovaní len ťažko veria všetkému tomu, čo sa na East Pointe robí a hlavne, že mi chýbajú aj tie chvíle, keď napríklad pre kamarátov nekontrolovateľný smiech robíme kľuky, alebo pre nádherne odspievanú Lady GaGu beháme desať koliesok okolo ihriska. Chris McCandless, dobrodruh, ktorý bez akéhokoľvek výcviku prežitia prešiel naprieč Spojenými štátmi americkými z východu až na Aljašku, povedal: „*Podstata ľudskej duše pochádza z nových skúseností.*“ East Point bola rozhodne skúsenosť, ktorá za všetku tú námahu stála.

Nakoniec by som asi mal zodpovedať aj otázku: Čo mi East Point vzal? Viem, ako zafixovať otvorenú zlomeninu končatiny, viem, ako si z kusu lana uviazať luxusný sedák, či ako sa robí prepad budovy, ale nedokážem napísať, čo mi East Point vzal. Žeby mi vzal týždeň prázdnin? Skôr mi týždeň prázdnin dal. Okrem toho, čo dôležitejšie mám cez prázdniny na práci než užívať si život? Vzal mi pohodlie a pokojný dlhý nočný spánok? To možno. Ale potom sa pozriem na tých mužov v uniforme, ktorí zasvätili svoj život ochrane toho nášho pokojného spánku, mužov ktorí žijú ťažký život, len aby boli tu, keď ich potrebujeme, mužov, ktorí spia menej ako ja, idú v noci dlhšie ako ja s ťažším batohom ako ja, ležia v mokrej tráve alebo na rozpálenom piesku a aj ten najmenší pohyb, kratučké zaváhanie ich môže stáť život. Toto všetko pritom robia pre nás, bežných občanov v civile.

East Point mi toho dal veľa. Každý rok preverí moju kondíciu, každý rok mi zvýši zdravé sebedomie, prebudí vo mne športového súťaživého ducha. Mám vďaka nemu skvelých kamarátov a nespočetné množstvo úžasných zážitkov. Naučil som sa, ako prežiť v zložitých situáciách, do ktorých sa môže dostať každý, viem pomôcť človeku, ktorý to potrebuje, možno jedného dňa vďaka znalostiam z East Pointu zachránim život. Mám rešpekt voči mužom a ženám našich ozbrojených síl, ktorí sa dobrovoľne vzdajú svojho pohodlia, rodinného a spoločenského života, možností, ktoré ponúka civil, oblečú si uniformu a sú vždy pripravení položiť aj vlastný život, tiež voči svojmu otcovi a starým otcovi, ktorým uniforma a tvrdý vojenský chlebič tiež niesu cudzie a nezdráhali sa slúžiť ani v oveľa pohnutejšej a nebezpečnejšej dobe, než je dnes.

Ďakujem svojim rodičom a štábu East Pointu že som mohol toto všetko zažiť.

East Point!